

Zadeva C-242/23**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

18. april 2023

Predložitveno sodišče:

Consiglio di Stato (Italija)

Datum predložitvene odločbe:

11. april 2023

Pritožnica:

Tecno*37

Nasprotni stranki v pritožbenem postopku:

Ministero dello Sviluppo Economico

Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di
Bologna**Predmet postopka v glavni stvari**

Pritožba, ki jo je družba, tožeča stranka v postopku na prvi stopnji, vložila zoper sodbo Tribunale Amministrativo Regionale (TAR) per l'Emilia Romagna (deželno upravno sodišče za Emilijo - Romanjo, Italija, v nadaljevanju: TAR), s katero je to zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti več upravnih odločb, na podlagi katerih ji je bilo v skladu z veljavno italijansko zakonodajo prepovedano opravljanje dejavnosti nepremičninskega posredovanja, ker ta ni združljiva z dejavnostjo upravljanja večstanovanjskih stavb.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Presoja skladnosti člena 5(3) legge 39/1989 (zakon št. 39/1989), ki določa, da dejavnost nepremičninskega posredovanja ni združljiva z dejavnostjo upravljanja večstanovanjskih stavb, s členom 49 PDEU, členom 59(3) Direktive 2005/36/ES ter členom 4, točka 8, in členom 25(1) Direktive 2006/123/ES.

Natančneje, predložitveno sodišče na podlagi člena 267 PDEU sprašuje: i) ali je veljavna različica nacionalne zakonodaje, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, v skladu s katero je treba nezdržljivost dejavnosti nepremičninskega posrednika z dejavnostjo upravljanja večstanovanjskih stavb razumeti tako, da se nanaša in je omejena na poslovne dejavnosti, v skladu s pravom Unije; ii) ali člen 59 Direktive 2005/36/ES, člen 25(1) Direktive 2006/123/ES in, splošneje, člen 49 PDEU nasprotujejo zakonodaji, kakršna je ta iz člena 5(3) zakona št. 39/1989, ki za vsak primer in na splošno določa, da dejavnost nepremičninskega posredovanja ni združljiva z dejavnostjo upravljanja večstanovanjskih stavb, ne da bi bilo to utemeljeno s prevladujočimi razlogi splošnega interesa oziroma ne da bi bilo dokazano, da je taka splošno opredeljena nezdržljivost sorazmerna z zastavljenim ciljem; iii) ali lahko nepremičninski posrednik vseeno opravlja tudi dejavnost upravljanja večstanovanjskih stavb, razen če se ta dejavnost nanaša na stavbo, ki jo sam upravlja, ker bi v tem primeru obstajalo nasprotje interesov?

Vprašanja za predhodno odločanje

A) Ali je treba šteti, da je člen 5(3) zakona št. 39/1989, kakor je bil spremenjen in dopolnjen na podlagi postopka za ugotavljanje kršitev 2018/2175, zdaj povsem v skladu s pravom [Unije], zlasti glede na dejstvo, da se je postopek za ugotavljanje kršitev vmes končal?

B) Ali načela in cilji, ki izhajajo iz člena 59(3) Direktive 2005/36/ES (kakor je bila spremenjena z Direktivo 2013/55/EU), člena 25(1) Direktive 2006/123/ES in, splošneje, člena 49 PDEU, nasprotujejo zakonodaji, kakršna je italijanska, ki v členu 5(3) zakona št. 39/1989 za vsak primer in na splošno določa, da dejavnost nepremičninskega posredovanja ni združljiva z dejavnostjo upravljanja večstanovanjskih stavb, pri čemer je predpostavljeno, da se navedeni dejavnosti zgolj opravljata skupaj, in gospodarskim zbornicam zato v zvezi s konkretnimi dejavnostmi posredovanja ni treba opraviti nobenega naknadnega preverjanja ter ne da bi bilo to utemeljeno s posebej opredeljenimi in dokazanimi „prevladujočimi razlogi splošnega interesa“ oziroma ne da bi bilo kako drugače dokazano, da je ta splošno opredeljena nezdržljivost sorazmerna z zastavljenim ciljem?

C) Ali lahko nepremičninski posrednik vseeno opravlja tudi dejavnost upravljanja večstanovanjskih stavb, razen če namerava stavbo, ki jo upravlja, prodati ali kupiti, ker bi bilo v tem primeru podano nasprotje interesov?

Navedene določbe prava Unije

PDEU: člen 49

Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/36/ES z dne 7. septembra 2005 o priznavanju poklicnih kvalifikacij: člen 59(3)

Direktiva 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu: člen 25(1); člen 4, točka 8.

Sporočilo Evropske komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij o priporočilih za reforme na področju regulacije poklicnih storitev (Bruselj, 10.1.2017 COM(2016) 820 final); SWD(2016) 436 final)

Sodna praksa Sodišča Evropske unije

Sodbe Sodišča: z dne 27. februarja 2020, Komisija/Belgija (C-384/18, EU:C:2020:124, točke 48, 52, 55 in 57); z dne 4. julija 2019, Komisija/Nemčija (C-377/17, EU:C:2019:562, točka 74); z dne 28. januarja 2016, Komisija/Portugalska (C-398/14, EU:C:2016:61, točka 48); z dne 24. januarja 2018, Komisija/Italija (C-433/15, EU:C:2018:31, točka 44).

Navedene določbe nacionalnega prava

Zakon št. 39/1989: člen 5(3)

Prvotno besedilo te določbe se je glasilo:

„3. Opravljanje dejavnosti posredovanja ni združljivo:

- a) z zaposlitvijo v katerem koli javnem organu ali zasebnem subjektu, razen z zaposlitvijo v podjetjih ali družbah, ki opravljajo dejavnosti posredovanja;
- b) z vpisom v druge imenike, razvide, sezname ali registre in podobne evidence;
- c) s samostojnim opravljanjem poslovne dejavnosti, povezane z vrsto posredovanja, ki se namerava opravljati.“

Po reformi zakonodaje, ki je bila zaradi postopka za ugotavljanje kršitev, ki ga je Evropska komisija 19. julija 2018 sprožila proti Italiji (2018/2175), izvedena s sprejetjem legge 37/2019, Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea - Legge europea 2018 (zakon št. 37/2019 o določbah za izpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz članstva Italije v Evropski uniji – evropski zakon 2018), se je besedilo te določbe glasilo:

Člen 2 Določbe, ki urejajo poklic poslovnega posrednika:

„3. Opravljanje dejavnosti posredovanja ni združljivo z opravljanjem poslovnih dejavnosti proizvodnje, prodaje, zastopanja ali promocije blaga, povezanih z isto panogo, v kateri se opravlja dejavnost posredovanja, in z opravljanjem dejavnosti, ki jo izvajajo zaposleni v javnem organu ali zasebnem subjektu ali zaposleni v bančnih in finančnih institucijah ali zavarovalnicah, razen zaposlenih v posredniških družbah, ali z opravljanjem intelektualnih poklicev, povezanih z isto

panogo, v kateri se opravlja dejavnost posredovanja, vsekakor pa tudi ne s položaji, v katerih obstaja nasprotje interesov.“

Po ponovni reformi zakonodaje, ki je bila zaradi istega postopka za ugotavljanje kršitev izvedena s sprejetjem legge 238/2021, Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea - Legge europea 2019-2020 (zakon št. 238/2021 o določbah za izpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz članstva Italije v Evropski uniji – evropski zakon 2019–2020), se je besedilo te določbe glasilo:

Člen 4 Določbe o sodelovanju s centri za pomoč pri priznavanju poklicnih kvalifikacij:

„3. Opravljanje dejavnosti posredovanja ni združljivo z opravljanjem poslovne dejavnosti proizvodnje, prodaje, zastopanja ali promocije blaga, povezane z isto panogo, v kateri se opravlja dejavnost posredovanja, oziroma z opravljanjem dejavnosti, ki jo izvajajo zaposleni pri takem poslovnem subjektu, in z opravljanjem dejavnosti, ki jo izvajajo zaposleni v javnem organu oziroma zaposleni v podjetjih ali sodelavci podjetij, ki zagotavljajo finančne storitve iz člena 4 decreto legislativo 26 marzo 2010, n. 59 (zakonska uredba št. 59 z dne 26. marca 2010), ali z opravljanjem intelektualnih poklicev, povezanih z isto panogo, v kateri se opravlja dejavnost posredovanja, v nobenem primeru pa tudi s položaji, v katerih obstaja nasprotje interesov.“

Trenutno veljavno besedilo te določbe je bilo sprejeto po uveljavitvi legge 118/2022 (zakon št. 118/2022) s katerim je bil dodan odstavek 3-bis, ki se glasi:

„3. Opravljanje dejavnosti posredovanja ni združljivo z opravljanjem poslovne dejavnosti proizvodnje, prodaje, zastopanja ali promocije blaga, povezane z isto panogo, v kateri se opravlja dejavnost posredovanja, oziroma z opravljanjem dejavnosti, ki jo izvajajo zaposleni pri takem poslovnem subjektu, in z opravljanjem dejavnosti, ki jo izvajajo zaposleni v javnem organu oziroma zaposleni v podjetjih ali sodelavci podjetij, ki zagotavljajo finančne storitve iz člena 4 zakonske uredbe št. 59 z dne 26. marca 2010, ali z opravljanjem intelektualnih poklicev, povezanih z isto panogo, v kateri se opravlja dejavnost posredovanja, vsekakor pa tudi ne s položaji, v katerih obstaja nasprotje interesov.“

3-bis. Opravljanje dejavnosti nepremičninskega posrednika je ne glede na odstavek 3 združljivo z dejavnostjo, ki jo izvajajo zaposleni v podjetjih ali sodelavci podjetij, ki opravljajo dejavnost kreditnega posredovanja iz člena 128-sexies in naslednjih testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (enotno besedilo zakonov o bančništvu in kreditiranju), kot je bilo sprejeto z decreto legislativo 1° settembre 1993, n. 385 (zakonska uredba št. 385 z dne 1. septembra 1993). Za opravljanje dejavnosti kreditnega posredovanja se še naprej uporabljajo ustrezna področna zakonodaja in upoštevna pravila o nadzoru.“

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Direktor Divisione Generale per la concorrenza del Ministero per lo sviluppo economico (generalni direktorat za konkurenco pri ministrstvu za gospodarski razvoj, Italija) je 17. marca 2020 na podlagi prijave pozval Camera di commercio, industria, artigianato e agricoltura (CCIAA) di Bologna (gospodarska, industrijska, obrtna in kmetijska zbornica v Bologni, Italija, v nadaljevanju: CCIAA)), naj v zvezi s tožečo stranko, to je družbo Tecno*37, sprejme potrebne ukrepe za odpravo morebitne nezdržljivosti in/ali nasprotja interesov, do katerega naj bi prišlo zaradi sočasnega opravljanja dejavnosti nepremičninskega posredovanja in dejavnosti upravljanja večstanovanjskih stavb. Pristojni organ je začel postopek za preverjanje obstoja okoliščin iz člena 5(3) zakona št. 39/89, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 37/2019. Družba Tecno*37 je bila zlasti pozvana, naj pojasni, ali dejavnost upravljanja nepremičnin opravlja kot poslovno dejavnost.
- 2 Iz upoštevnihih upravnih odločb je razvidno, da je družba Tecno*37 upravljala 39 večstanovanjskih stavb in da so bili prihodki, ki jih je ustvarila s to dejavnostjo, bistveno višji od prihodkov iz dejavnosti posredovanja. Ugotovljeno je bilo, da navedena družba sočasno opravlja obe dejavnosti in da obstaja položaj nezdržljivosti, kot je opredeljen v trenutno veljavni različici člena 5(3) zakona št. 39/89. Dejavnost upravljanja večstanovanjskih stavb naj bi bila poklicne narave, ne pa priložnostna ali občasna, kar naj bi pomenilo, da je šlo za običajno poslovno dejavnost (saj so bile izpolnjene zahteve glede stroškovne učinkovitosti in organiziranosti ter neprekinjenosti poslovanja), ki jo je opravljalo samostojno podjetje s tremi zaposlenimi in dodatno enoto. CCIAA je na podlagi teh ugotovitev odločila, da bo samostojno podjetje, ki deluje kot upravnik večstanovanjskih stavb, vpisala v poslovni register (*registro economico amministrativo*) in mu prepovedala nadaljnje opravljanje dejavnosti nepremičninskega posredovanja, pri čemer je v navedeni register vnesla tudi zaznamek v zvezi s prenehanjem opravljanja te dejavnosti.
- 3 Družba Tecno*37 je zoper te odločbe vložila tožbo pri TAR, ki pa jo je s sodbo št. 7/2022 zavrnilo.
- 4 Natančneje, navedeno sodišče je ugotovilo: i) da iz preverjanj, ki jih je opravila Agenzia della Entrate (davčna uprava, Italija), izhaja, da je družba Tecno*37 dejavnost upravljanja večstanovanjskih stavb opravljala kot poslovno dejavnost in da so bili prihodki, ki jih je ustvarila s to dejavnostjo, precej višji od prihodkov iz dejavnosti nepremičninskega posredovanja; ii) da je treba člen 5 zakona št. 39/89 razlagati tako, da je treba nastanek dejanskega nasprotja interesov preprečiti z oceno zadevnega položaja za vsak primer posebej, pri čemer ugotovitev nezdržljivosti v abstraktnem in absolutnem smislu ni sprejemljiva; iii) da so bili ukrepi, ki jih je CCIAA sprejela v okviru postopka preverjanja, s tega vidika pravilni, njene ugotovitve pa se zdijo prepričljive. Ugotovljena nezdržljivost naj bi izhajala zlasti iz obsega prihodkov, ustvarjenih z dejavnostjo upravljanja večstanovanjskih stavb, ki jo subjekt, ustanovljen posebej v ta namen in z lastnimi

človeškimi viri, opravlja kot prevladujočo in poslovno dejavnost. Zato naj bi obstajalo tveganje, da bi se posameznim enotam nepremičnine, ki jo upravlja, dajala neupravičena prednost pred drugimi razpoložljivimi enotami, kar naj bi posledično pomenilo kršitev zahtev po neodvisnosti in nepristranskosti, ki jih mora izpolnjevati posrednik, katerega naloga je, da se zavzema za sklenitev posla. Zaradi velikega števila stavb – pri čemer vsako od teh stavb sestavlja več posameznih stanovanjskih enot –, ki jih upravlja tožeča stranka, naj bi namreč obstajala možnost, da bi sočasno opravljanje dejavnosti nepremičninskega posredovanja onemogočalo preudarno in nepristransko izbiro ustreznih ponudb v korist strank.

- 5 Družba Tecno*37 je zoper sodbo TAR vložila pritožbo pri Consiglio di Stato (državni svet, Italija), ki je predložitveno sodišče.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 6 V utemeljitev tožbe, vložene na prvi stopnji, so bili navedeni zlasti naslednji tožbeni razlogi, ki so upoštevni za obravnavano zadevo:

kršitev členov 3, 41, 97 in 117 Costituzione (italijanska ustava), člena 5(3) zakona št. 39/89, členov 1, 3 in 6 legge 241/90 (zakon št. 241/90), člena 4(3) in člena 47 PDEU, načel prepovedi diskriminacije, sorazmernosti in ustreznosti zahtev za dostop do poklicev in storitev, kot izhajajo iz direktiv 2005/36 in 2006/123, prekoračitev pooblastil zaradi neobstoja preiskave in obrazložitve domnevnega nasprotja interesov, ki naj bi bilo eden od prevladujočih razlogov splošnega interesa, ter nesorazmernost.

- 7 Natančneje, po mnenju tožeče stranke naj bi se člen 5(3) zakona št. 39/89 razlagal tako, da določa nezdržljivost med zadevnima dejavnostma v abstraktnem in absolutnem smislu, kar naj bi bilo v nasprotju s pravilnim pristopom, skladnim z načeli prava Unije, v skladu s katerim naj bi bilo treba preiskavo morebitnega obstoja konkretnega položaja nasprotja interesov opraviti za vsak primer posebej.
- 8 Pritožba, ki jo je družba Tecno*37 vložila zoper sodbo TAR, temelji na pritožbenih razlogih, predstavljenih v nadaljevanju.
- 9 Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom ponovno navaja razloge, ki jih je predstavila že na prvi stopnji. Natančneje, pritožnica zatrjuje kršitev člena 4(3) in člena 47 PDEU ter načel prava Unije glede prepovedi diskriminacije, sorazmernosti in ustreznosti zahtev za dostop do poklicev in storitev, kot izhajajo tudi iz direktiv 2005/36 in 2006/123, prekoračitev pooblastil zaradi neobstoja preiskave in obrazložitve domnevnega obstoja nasprotja interesov, ki bi v skladu z zadevnima direktivama Unije lahko pomenil enega od prevladujočih razlogov splošnega interesa, zaradi katerega bi se lahko štelo, da je domnevna nezdržljivost nepremičninskega posredovanja z upravljanjem večstanovanjskih stavb sorazmerna.

- 10 Pritožnica v okviru prvega pritožbenega razloga zlasti trdi, da je TAR člen 5(3) zakona št. 39/89 uporabilo kot „pravilo nevarnosti“, ki nezdružljivost opredeljuje v abstraktnem in splošnem smislu, pri čemer je upoštevalo zgolj izjemen primer, v katerem posrednik opravlja tako naloge upravnika nepremičnine kot tudi naloge posrednika te iste nepremičnine, čeprav ta primer v obravnavani zadevi ni upošteven. Navedeno sodišče naj bi moralo namreč priznati, da so bile izpodbijane odločbe v celoti nezakonite, saj naj bi temeljile na predpostavki, da je treba to pravilo uporabiti tako, da se zadevna nezdružljivost na splošno in brez razlikovanja razširi na vse primere skupnega opravljanja obeh dejavnosti, ne da bi bilo treba kakor koli preveriti, kaj je dejansko predmet zadevne dejavnosti posredovanja.
- 11 Poleg tega naj bi TAR podalo tako razlago člena 5 zakona št. 39/89, v skladu s katero naj bi nezdružljivost zadevnih dejavnosti, to je nepremičninskega posredovanja in upravljanja večstanovanjskih stavb, izhajala zgolj iz ugotovitve, da se ti dejavnosti opravljata skupaj in v obliki poslovne dejavnosti, pri čemer naj bi veliko število posameznih enot nepremične, ki so predmet upravljanja, lahko pomenilo nevarnost za nastanek morebitnega nasprotja interesov v škodo ene od strank nepremičninskega posrednika. Taka razlaga pa naj bi bila očitno v nasprotju z načeli, ki jih je Sodišče izoblikovalo v sodbi z dne 27. februarja 2020 (C- 384/18). Zaradi zagotavljanja skladnosti s členom 5(3) zakona št. 39/89 naj namreč glede na razlago, ki je skladna s pravom Unije, ne bi bilo pomembno to, da se preveri absolutno število nepremičnin, ki so bile predmet dejavnosti posredovanja, ali absolutno število večstanovanjskih stavb, s katerimi se upravlja (kar naj bi napačno storila CCIAA v Bologni, ki je prevzela razlago ministrstva za gospodarski razvoj, da bi lahko zadevno dejavnost opredelila kot poslovno dejavnost), ampak da se v konkretnem primeru ugotovi, ali je v zvezi z isto nepremičnino prišlo do prekrivanja zadevnih dejavnosti.
- 12 Prav tako naj za odločanje v tej zadevi ne bi bila pomembna ali upoštevana niti domnevna poslovna narava dejavnosti posredovanja, ki jo opravlja pritožnica, o obstoju katere je CCIAA sklepala na podlagi podatkov o prihodkih, ki jih je pridobila od davčne uprave, in v zvezi s katero je prvostopenjsko sodišče celo štelo, da potrjuje obstoj nasprotja interesov v tem konkretnem primeru. Morebitna poslovna narava dejavnosti nepremičninskega posredovanja naj sama po sebi ne bi mogla imeti kakršne koli pravne veljave. Šlo naj bi namreč za podatek, ki naj ne bi bil upošteven za opredelitev splošnega interesa, ki bi lahko pomenil nujni razlog v splošnem interesu (glej točko 48 sodbe Sodišča z dne 27. februarja 2020 (C- 384/18)) in na podlagi katerega bi bilo mogoče upravičiti uvedbo splošne prepovedi opravljanja multidisciplinarne dejavnosti.
- 13 Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom med drugim ponovno zatrjuje kršitev načel prava Unije glede prepovedi diskriminacije, sorazmernosti ter stopnjevanja in ustreznosti sankcij.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 14 Če nepremičninski posrednik sočasno opravlja tudi dejavnost upravljanja večstanovanjskih stavb, se lahko pojavi tveganje, da bodo posamezne enote nepremičnine, ki jo upravlja, imele neupravičeno prednost pred drugimi enotami, kar bi posledično pomenilo, da tak posrednik ne bi bil več nepristranski. To bi namreč lahko strokovnjaka, ki upravlja večje število večstanovanjskih stavb, spodbudilo k temu, da bi morebitnim kupcem svetoval nakup enot v nepremičninah, ki jih upravlja, zaradi česar bi lahko spregledali druge priložnosti za nakup stanovanja, ki so ravno tako zanimive.
- 15 Po drugi strani pa bi bilo z vidika potrošnikov morda celo ugodneje, če bi lahko kupci sodelovali le z enim strokovnjakom, ki bi jih spremljal tako v fazi nakupa kot tudi v poznejši fazi upravljanja nepremičnine, glede na to, da dejansko obstaja več načinov, na katere je mogoče zaobiti pravila o nezdržljivosti (sorodstvena razmerja itd.), kar bi lahko privedlo do podvajanja števila strokovnjakov, posledično pa tudi stroškov, ki jih ima končni uporabnik.
- 16 Nova ureditev, ki izhaja iz člena 5(3) zakona št. 39/1989, zagotavlja varstvo potrošnikov, saj vsebuje določbo, ki preprečuje vsakršno dejansko nasprotje interesov med posrednikom in predmetom samega posredovanja. S tem se namreč zagotavlja, da je obstoj nezdržljivosti relativen, obenem pa prepoveduje, da bi ista oseba sočasno nastopala v vlogi posrednika (to je subjekta, ki mora v skladu z opredelitvijo iz Codice Civile (civilni zakonik) ohranjati enako distanco do vseh strank) in stranke (v materialnopravnem smislu, ker ima vlogo proizvajalca ali trgovca z blagom ali storitvami, ki so predmet dejavnosti posredovanja, ali v formalnopravnem smislu, ker deluje kot zastopnik ali predstavnik zadevnega blaga). Nezdržljivost je v vsakem primeru omejena na opravljanje poslovnih dejavnosti, v nasprotju z določbo, ki je bila predmet postopka za ugotavljanje kršitev, pa se ne nanaša več na dejavnosti, ki se opravljajo tudi poklicno ali celo v okviru delovnega razmerja.
- 17 Razlaga, za katero prosi predložitveno sodišče, je potrebna iz naslednjih razlogov:
- pritožnica se sklicuje na varstvo subjektivnih položajev, ki jih priznava pravo Unije, ter zatrjuje kršitev načel in pravic, ki izhajajo iz prava Unije;
 - Sodišče ima monopol nad razlago prava Unije in posledično tudi nad razlago združljivosti nacionalnih predpisov posameznih držav članic s pravom Unije;
 - predložitveno sodišče sicer izključuje možnost, da so izpolnjeni pogoji, na podlagi katerih bi bilo mogoče neposredno uporabo zadevne nacionalne zakonodaje zavrniti, vendar opozarja, da gre za vprašanje glede razlage, ki se nanaša na natančno področje uporabe, ki ga je treba v okviru te razlage priznati zakonodajnim aktom Unije, in posledično na združljivost nacionalnega zakonodajnega akta z akti Unije;

- vprašanje je upoštevno in odločilno za rešitev spora, Sodišče pa neposredne razlage tega vprašanja zaenkrat še ni podalo;
- predložitveno sodišče je sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, pritožnica pa je podala poseben predlog za vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe.

DELOVNI DOKUMENT